

Jorma Puustinen 70-vuotias

Seuramme pitkäaikainen jäsen ja edellinen puheenjohtaja Jorma Puustinen täytti 70 vuotta 23.1.94 Espoon Haukilahdessa.

Merkkipäivän johdosta oli seuran johtokunta päättänyt maalauttaa Jormasta muotokuvan. Työn suoritti taiteilija Armas Järvelä. Muotokuva paljastettiin päivän sankarin kotona järjestetyssä tilaisuudessa, jossa oli läsnä suurin osa johtokunnan jäsenistä sekä taiteilija Järvelä.

Puheenjohtaja Pentti Keynäs kiitti onnittelevuhteensa Jorma Puustista pitkäaikaisesta työstä Karjalan Sivistysseuran päämäärien hyväksi sekä toiminnasta seuran hallinnossa eri tehtävissä, viikoksi puheenjohtajana ja johtokunnan asiantuntijajäsenenä.

Kosti Pamilo muistutti mieleen, miten Jorma aikoinaan liittyi isänsä jälkeä seuraten KSS:n jäseneksi. Samalla hän ojensi kauniin kukkakimpun rouva Puustiselle.

Taiteilija Järvelän maalama Jorman muotokuva todettiin erittäin onnistuneeksi, ja tyytyväinen siihen oli myös malli. Muotokuva sijoitetaan aikanaan KSS:n toimistoon aiempien puheenjohtajien rivistöön.

Pankinjohtaja Jorma Puustinen on syntynyt Helsingissä. Hän tuli ylioppilaaksi Helsingin Suomalaisesta yhteiskoulusta v. 1943. Jatkosotaan hän lähti 17-vuotiaana vapaaehtoisena heti sodan ensimmäisenä päivänä, kotiutettiin rintamalta muutaman kuukauden kuluttua muiden alaikäisten tavoin Marskin määräyksestä, kävi välillä koulua, mutta meni täytettyään 18 vuotta heti uudelleen vapaaehtoisena asepalvelukseen ja haavoittui kesällä 1944. Ylioppilaslakin hän haki rintamalta käsin.

Vuonna 1946 hän aloitti pitkän pankkimiesuran Suomen Yhdyspankin (silloisen Pohjoismaiden Yhdyspankin) palveluksessa toimien virkailijana eri konttoreissa ja v:sta 1959 sivukonttorin johtajana, mm. Espoon Mäntyviidalla 20 vuotta siihen saakka, kun siirtyi pankin rintamamies-eläkkeelle v. 1985.

Espoon kaupungin (alkuaan kauppalan) valtuuston

Jorma Puustinen (oik.) ja taiteilija Armas Järvelä esittelevät juuri paljastettua muotokuvaa.

varajäsenenä hän toimi v. 1965—68 ja varsinaisena jäsenenä 1969—88 ollen näin valtuustossa yhteensä 24 vuotta. Kaupunginhallituksen varajäsenenä hän oli v. 1985—88. HYKS:n liittovaltuuston jäsen 1969—88, Espoon Sähkö Oy:n hallintoneuvoston jäsen 1979—93, Espoon Sotainvalidikodit-säätiön johtokunnan jäsen 1977—92 ja Espoon Teatterisäätiön valtuuskunnan jäsen 1989—92. — Espoo-mitalin hän sai v. 1984.

Jormalta on riittänyt tarmoa ja aktiivisuutta monelle taholle. Niinpä hän — sotilasarvoltaan kapteeni — on jo v:sta 1958 toiminut Helsingin Reserviupseerien Jääkärikerhon hallituksessa ja on aktiivisesti mukana rotaryliikkeessä, mm. Espoon Rotaryklubin presidentti v. 1973—74.

Karjalan Sivistysseuran jäseneksi Jorma tuli v. 1950 ja johtokunnan jäseneksi v. 1966 toimittuaan sitä ennen useita vuosia seuran tilintarkastajana. KSS:n puheenjohtajaksi hänet valittiin Boris Karpeelan jälkeen 77. vuosikokouksessa Helsingin Karjalatalossa v. 1983, ja toimi puheenjohtajana vuoteen 1991.

Jorma on seuramme jäsen ja toimihenkilö jo toisessa polvessa. Hänen isänsä tuomari Viljo Puustinen oli KSS:n v.s. sihteerin ominaisuudessa mukana Uhtuan heimojuhliissa v. 1918 ja seuran johtokunnassa 1931—37. — S. VUORISTO

KSS:n puheenjohtaja Pentti Keynäs ojentaa onniteluadressin.

KSS:n johtokunta onnittelevuhteilla.

Leo Huotarisen muistoksi

Elokuun lopussa viime vuonna meille soitti Stefan Huotarisen tyttärentytär Raija (Berntsson) Mölnlyckestä Ruotsista murheviestin: hänen enonsa Leo Huotarinen oli Karjalan matkallaan 18.8. äkkiä kuollut Syvärin rannalla Podporozhessa vaimonsa sisaren mökin portailla. Leo oli siinä istunut heleässä päivänpaisteessa vuolemassa veitsellä verhotankoa kälylleen. Tanko ei ehtinyt valmiiksi: naapuri huomasi ohi kulkiessaan, että kaukaa tullut vieras oli retkahtanut omituiseen asentoon. Leo oli kuollut.

Leo Huotarinen oli viides seitsenpäisestä sisarusarjasta. Hän syntyi Stefan Sergejevitš Huotarisen ja Maria Timofejevnan perheeseen Haljärven erämaaisessa kylässä 9.6.1923. Leon isää Stefan Sergejevitšiä olen haastatellut enemmän kuin ketään toista. Hän oli ylivertainen perinteen muistannassa. Häntä nauhoittaessani ja äänitteiden purkamisessa paperille sekä suomantamisessa Leo oli korvaamattomana apuna.

Koko maailmansotien välisen ajan Stefan Huotarisen elämä oli jatkuvia pidätyksiä, kuulusteluita, tyrmässä ja vankileirillä oloa. Leo oli silloin enimmäkseen kotikylässä äidin ja muiden sisarusten apuna. Kun Haljärven ei ollut koulua, hän kävi koulua naapurikylässä, ensin Jessussa, sitten Homselässä. Näissä suomenkielisissä kouluissa oli inkerinsuomalaiset opettajat. Syksyllä 1938 Leo siirtyi runsaan peninkulman päähän Munjärvenlahteen koulunkäyntiään jatkamaan, mutta pian hän joutui sen lopettamaan, koska äidillä ei ollut rahaa maksaa pojan koulukotikustannuksia. Isä oli silloin poissa kotoa, Kotlasassa vankileirillä. Leo meni suutarinoppiin, oppi tuon hänelle myöhemminkin — myös Ruotsissa — hyödylliseksi osoittautuneen taidon.

□ □ □

Jatkosodan sytyttyä Leo määrättiin ajamaan kolhoosin karjaa Sungunniemelle. Siellä Huotariset olivat Vegaruksen kylässä, kun suomalaiset joukot äkkiä tulivat paikalle.

Jatkosodan aikana Leo oli Petroskoissa erilaisissa töissä,

Leo Huotarinen 1923—1993. Valok. Pertti Virtaranta 23.5.1976.

mm. puusepänverstaassa, mutta osan aikaa hän oli kotikylässään kalastelemassa ja suutarintöissä. Siellä hän tapasi metsätöihin komennetun Jevdokija (Dunja) Täblinan, jonka kanssa meni naimisiin.

Petroskoista Leo pääsi käymään myös Suomessa, ensin Liperissä Siikasalmen maatalousoppilaitoksessa, vallatun alueen nuorisolle järjestetyllä kansanopistokurssilla, sitten Helsingissä professori Antti Sovijärven toimesta. Sovijärvi oli Petroskoissa käydessään tavannut Leon ja pannut merkille hänen oivallisen äidinkielen taitonsa ja harvinaisen selvän ääntämyksensä ja oli siksi kutsunut hänet Helsinkiin yliopiston fonetiikan laitoksessa tehtäviä kielitieteellisiä mittauksia varten. Kun Helsingin suurpommituksessa helmikuussa 1944 fonetiikan laitoskin vaurioitui, niin Sovijärvi ja Leo panivat yhdessä ensi hätään pahvit laitoksen ikkunoihin ja jatkoivat työtään.

□ □

Kesäkuussa 1944 Huotarisen perhe tuli Suomeen, Riihimäelle, jossa työpaikka ja asunto heti järjestyi. Mutta Neuvostoliittoon luovuttamista peläten eivät Huotariset uskaltaneet Suomeen jäädä, vaan valmistautuivat pakomatkalle Ruotsiin. Ylitornion kohdalla he ylittivät Tornionjoen maaliskuussa 5. ja 6. päi-

vän välisenä yönä. Dunja kantoi Petroskoissa vuotta aikaisemmin syntynyttä Vasjapoiikka, Leo veti jalkapuolta kelkkaa, jossa olivat vähän tavarat, ja muu perhe tuli perässä, kahlaten, sillä jään päällä oli vahvasti vettä.

Ruotsissa Huotariset tulivat — erinäisten mutkien kautta — lähelle Göteborgia Mölndaliin. Siellä paikallinen suuri tekstiilitehdas Mölnlycke AB tarjosi monille pakolaisille työtä ja jonkinlaisen asunnonkin, Huotarille oman parakin Lackarebäckiin kyhätystä parakkikylässä. Tässä merkittävässä monikanallisessa yhdyskunnassa tapasin huhtikuussa 1950 ensimmäisen kerran Huotarisen perheen, äänitin perheenpäästä Stefania, Leon taitavasti avustaessa kysymysten teossa.

Lackarebäckissä kävin tämän jälkeen vielä viidesti, viimeisen kerran tammikuussa 1951, jolloin olin Huotarisen parakissa toista viikkoa isän ja pojan kanssa työtä tehden.

Piakkoin tämän jälkeen sai Leo Huotarinen perheineen, mihin isäkin kuului, paremman, inhimillisemmän asunnon Mölndalin Krokslättn kaupunginosasta. Sieltä he pääsivät v. 1955 muuttamaan Mölndalissa omaan, suureksi osaksi itse rakentamaansa omakotitaloon. Tämä Bisbopogatan 18 kävi vuosien mittaan minulle perin tutuksi. Siellä oli hyvä syventyä Hal-

järven kieleen ja perinteeseen.

Stefan Huotarisen kuoltua 17.7.1962 jatkoin työskentelyä Leon kanssa kymmenkunnalla käyntikerralla vuosien 1963—83 aikana. Pääasiassa noihin yhteisistuntoihin perustuu se aines, joka sisältyy v. 1986 ilmestyneeseen teokseen *Haljärven lyydiläismurteen muoto-oppia*.

Vaikka yksityisten sanojen ja muotojen kysely ja tarkistus on yksitoikkoisen uuvuttavaa, ei Leon kärsivällisyys milloinkaan pettänyt. Työtä helpotti suuresti hänen ruotsin ja venäjän taitonsa lyydin kielen sanojen merkityksiä selvitettäessä. Leon ääntämys oli ihanteellisen selvää — kuten oli hänen isälläänkin — ja hän oli oppinut myös foneettisen kirjoitustavan; ilman epärointiä hän pystyi sanomaan, millainen oli esim. s-äänne missäkin tapauksessa.

Leolla säilyi mainio Haljärven murteen taito loppuun asti, vaikei hänellä isänsä kuoleman jälkeen ollut lyydiä taitavaa puhekuoppia. Vaimonsa kanssa Leo puhui venäjää, lastensa ja näiden perheiden kanssa ruotsia — jos senkin vuoksi, että miniät ja vävyt olivat ruotsalaisia; työpaikan kieli oli tietenkin aina ruotsi.

□ □

Leo Huotarinen tunnettiin luotettavana työntekijänä. Mölnlycke AB:n tekstiilitehtaalta hän muutti 5 vuoden kuluttua Götaverkenin telakalle putkimieheksi, sieltä Ruotsin kuulalaakeritehtaan, jossa hän viimeiset 10 työvuottaan oli tehtaan portinvartijana. Vuonna 1990 Leo jäi eläkkeelle.

Leo oli monipuolinen lahjakkuus. Käsistään hän oli hyvin saapa, korjasi kaiken mitä talossa oli korjattavaa ja valmisti puusta kotiinsa ja lasten koteihin tarve-esineitä. Hän oli hyvä piirtäjä. Kun keskustellessamme tuli puhetta jostakin kapineesta, joka oli minulle outo, piirsi Leo sen nopeasti, ja piirroksen saatoin sitten kirjoittaa osien nimet oikeille kohdille. *Lyydiläisiä tekstejä* -sarjaa varten hän teki tarkan karttaluonnoksen Haljärven kylästä lähiympäristöineen (I osa s. 50), ja toisen (s. 58), johon merkitsi kohdalleen kaikki Haljärven kylän talot. Stefan Huotarisen kertomuksissa on yksityis-

kohtainen selvitys karhunloukusta. Sen ymmärtämiseksi Leo teki tämän pyydyksen pienoismallin, jonka perusteella taiteilija Pentti Hammarberg laati siitä piirroksen (julkaistu osassa I s. 125).

Haljärven Huotarisen suuren talon piirroksiinsa (II osa s. 371 ja s. 381) Leo sijoitti huolellisesti kaikki isänsä kuvaamat ja nimittämät yksityiskohdat. Leo suunnitteli pitkään tarkkaa pienoismallia kotitalostaan. Hän teki sitä hartaasti vuosikausia — ja sai sen valmiiksi. Tämä mestarinäyte on nyt Dunjalla tallessa kaikkien nähtävänä ja ihailtavana.

Leon taiteellinen lahjak-

kuus ja kätevyys on periytynyt jälkeläisille. Tyttäristä Katarina on etevä keramiikkataiteilija, Valja käsityöterapeutti.

Leo Huotarinen oli karjalainen merkkimies. Hänen suurenmoinen työnsä oman kotiseudun muistojen vaalimiseksi ansaitsee kaikkien karjalaista ominaislaatu arvoissa pitävien kunnioituksen. Haluan tähän vielä liittää loppusanat Leon sisarentyttären Raijan kirjeestä:

"Hän oli minulle sekä eno, isä, veli että hyvä ystävä. Käipaan häntä sanomattomasti. Ottakaa osaa suruumme! Ajatelkaa, muistelkaa! Sellaisia miehiä ei ole montaa!"

PERTTI VIRTARANTA

Haljärven Huotarisen päärakennus ja aitta. Pienoismallin tehnyt Leo Huotarinen. Valok. Raija Berntsson (Huotarinen) 1993.

JESITEX

KANKAITA valmistajille ja jälleenmyyjille EDULLISESTI.

Rullakatu 6 F 36
15900 Lahti 90
Puh. 918 - 23 455

Karjalan Heimo

KARJALAN SIVISTYSSEURAN ÄÄNENKANNATTAJA

Runsasti kuvitettu, aikaansa seuraava karjalainen aikakauslehti, 77. vuosikerta. ILmestyy kuusi kertaa vuodessa kaksoisnumeroina. 220 sivua monipuolista lukemista Karjalan historiasta ja nykypäivästä.

Tilausmaksu 1994 ..... 80 mk
(Suomi ja Pohjoismaat)

Muihin maihin ..... 90 mk

Maksun voi parhaiten suorittaa Karjalan Sivistysseuran ps-tilille 800015-61719 osoitteella Luotsik. 9 D 10, 00160 Helsinki.

TUONILMAISIIN OVAT SIIRTYNEET

Klaudia Lipponen o.s. Mikkola, ent. Denisov kuoli 25.11.1993 Nivalan sairaalassa. Hän oli syntynyt 4.4.1911 Vuokkiniemen pogostan Mikkolassa. Isä oli kirkonkylän Nekkalan Denisoveja ja äiti Kondratjeva Piesungista.

Klaudia ehti käydä Vuokkiniemessä suomenkielistä alkeiskoulua, jossa opettajana toimi Nasto Lesonen. Tammiukuussa 1922 perhe pakeni Suomeen, ensin Suomussalmelle, mistä matka jatkui Teuvalle. Etelä-Pohjanmaa olikin tuttua, sillä isänäiti oli kotoisin Jurvalta. Suomessa Klaudia jatkoi koulunkäyntiä Äystön kylän kansakoulussa ja 1920-luvun loppupuolella Ilmajoen kansanopistossa.

Vuonna 1930 Klaudia meni apulaiseksi Tmi V. Lipponen kauppaan Nivalan Karvoskylään ja solmi 1935 avioliiton Vasili Lipposen (ent. Lipkin) kanssa. Aviomies (kuoli 1980) oli Vuokkiniemen kirkonkylän Maksimaisesta.

Klaudia Lipponen.

Kauppa menestyi ja se on vuosikymmenien saatossa muuttunut maalaiskylän "pienoistavaratalosta" rakennus- ja maataloustarvikkeita myyväksi suureksi liiketaloksi. Vuonna 1923 aloitettua liiketoimintaa jatkavat nyt pojat.

Vuonna 1986 toteutui Klaudian suuri unelma, kun hän pääsi käymään vanhalla koti-

seudullaan. Kolme päivää saatiin olla ativoissa vanhan lapsuudenystävän Vasili Lipposen serkun Ryötilän Vapun (o.s. Rettijeff) ja hänen miehensä Huoti Nikutjevin luona. Ilo sukulaisten tapaamisesta oli suuri. Lapsuudenaikainen koti oli poissa, mutta perustukset sentään löytyivät. Päästiin myös veneretkelle Lammasjärvestä Kuitin vesille ja edelleen Livojokea pitkin Mataronmaahan. Matka oli ikimuistoinen, sillä edellisestä kerrasta oli sentään yli 60 vuotta.

Karjalaisen naisen ahkeruus ja sisukkuus oli periytynyt myös Klaudivalle. Hän oli aina toiminnan nainen. Sotaaikana etenkin riitti työtä, kun oli yksin vastattava perheen asioista, maattilasta ja hoidettava kauppalike.

Ennen eläkeikää Klaudia hoiti kymmenkunta vuotta naisten vaatetusliikettä. Hän oli aktiivisesti mukana järjestötoiminnassa, mm. Nivalan Yrittäjissä, diakoniatyössä ja kylän yhteisissä hankkeissa.

Maria (Maija) Sipponen o.s. Isoniemi kuoli 19.11.93 Oulussa. Hän oli syntynyt Pistojarvellä 12.12.1917.

Johan Toivo Kylli kuoli Raahessa 19.11.93. Hän oli syntynyt Paanajarvellä 8.1.1920.

Olga Winberg o.s. Grönnqvist kuoli Sipoon vanhainkodissa 19.10.1993. Hän oli syntynyt Utahissa Yhdysvalloissa 1.1.1920, mutta perhe muutti samana vuonna Suomeen äidin kotipitäjään Lapinlahdelle.

Isä Timo Kondratjeff (myöhemmin Grönnqvist) oli Vuokkiniemen Piesungista.

Olga kävi kansakoulun Lapinlahdella ja oli sittemmin töissä Tanner & Mannerin tekstiilitehtaalla Orismalassa. 21-vuotiaana hän meni taloudenhoitajaksi Haglundin perheeseen Lapinjarvelle, mistä

muutti sitten Sipoon Immersbyhyn avioiduttuaan Ture Winbergin kanssa. Kodinhoitohon ohella hän toimi kotiompeelijana ja pitokokkina. Olgan harrastuksiin kuuluivat kuorolaulu ja marittatyö; li-

säksi oli aktiivisesti mukana Immersbyn palokuntanaisten toiminnassa.

Poismennyttä jäivät kaipaamaan tytär perheineen, sukulaiset ja runsas ystäväjoukko. — AL

Aleksanteri Borisov.

Aleksanteri Borisov kuollut

Porajärven kunnan Pälväjärven kylän vanhin asukas Kondroisen Shurka eli Aleksanteri Borisov kuoli 22.11.93 kotonaan Präässä. Hän oli syntynyt 22.9.1908.

Aleksanteri oli niin isänsä kuin äitinsäkin puolelta Suomen suojärveläisiä. Kantaisä oli runonlaulaja Borissan Onton veli Jyrki. Äidinäiti oli Kaitajärven Löttösiä.

Aleksanteri oli viimeinen suomenkielisen koulun oppilas ajalta 1919—20. Hän kävi Mari Larisen johtamaa koulua, joka toimi juuri Kondroisen talossa.

Usein Aleksanteri muisteli kotikyläänsä Pälväjärveä. Päiväkirjaansa hän kirjasi kaikki kylän 23 taloa. Ainoalakaan niistä ei ollut venäläis-

tä nimeä, kun 'jeffit ja soffit' olivat vielä silloin tuntemattomia. Hän myös puolusti oman kylänsä nimen hävittämistä. Viimeisillä voimillaan kirjoitti viranomaisille, etteivät kylän nimeä poistaisi kirjoista ja kartoista. "Vaikka talot poltettiin, niin eihän järvi silti palanut. Kylähän tunnettiin jo vuonna 1618, kun siellä istuivat Stolbovan rajakomission virkailijat kiistelemässä, minne Porajärvi kuuluu?"

Aleksanteri Borisovin vieraanvaraisessa kodissa vieraili myös Karjalan Sivistysseuran johtokunta Aunuksen matkallaan keväällä 1991.

Kepeät mullat karjalaisen patriootin hautakummulle. Veljellisin kiitoksien

Kosti Pamilo

MERKKIPÄIVIÄ

Vanhin vuokkiniemäläinen

Kunnioitettavat 100 vuotta täytti 28.1.94 Kajaanissa Toppilan vanhainkodissa Mari Sirviö o.s. Perttunen. Hän on syntynyt Vuokkiniemessä, mutta elänyt Suomessa jo runsaat 80 vuotta.

Mari oli 10-lapsisen perheen vanhin, ja joutui jo nuorena kovaan työhön. 22-vuotiaana hän lähti kahden vel-

jensä ja kahden sisarensa kera Suomeen. Pojat palasivat melko pian takaisin, mutta työt jäivät tänne.

Mari asettui Ristijärvelle, mistä myöhemmin muutti Sotkamoon. Avioliitosta hänellä on kolme tytärtä. Toppilan vanhainkotiin Mari muutti 1980-luvun puolivälissä

miehensä kuoleman jälkeen.

Entisen kotiseutunsa Mari on nähnyt lähtönsä jälkeen vain kerran: Vuokkiniemessä hän käväisi jatkosodan aikaan sotilaskolonnan mukana. Rajantakaisista sukulaisistaan hän ei ole kuullut mitään.

Mari Sirviö sanoo korkean ikänsä salaisuudeksi kovan työnteon. Hän kävelee vielä päivittäin ja kertoo käyneensä viime kesänä uimassakin. Suurimpana toiveena on päästä Amerikkaan, kunhan vain saisi saattajan mukanaan.

Mari on ilmeisesti vanhin näillä ilmoilla oleva vuokkiniemäläinen. Jos joku tietää vielä vanhemman, ilmoittakoon toimitukseen.

Suojärveläisistä tehtiin venäläisiä

Viime vuonna pulpahti suomalaisten tietoisuuteen kaksi suojärveläistä. Ensin ihailtiin Suomen kauneimmaksi valittua Tarja Smuraa ja hänen jälkeensä televisio toi koteihin kävelijänä menestyneen Valentin Konosen. Molemmat kiinnostivat lehdistöä, sukujuuria puitiin ja venäläisiksi todettiin.

Venäläisiä on heistä vaikeata saada. Kumpikin kuuluu kantakarjalaisiin sukuihin.

Valentin Konosen sukujuuret ovat yhdentoista sukupolven ajan pysyneet suojärveläisinä. Vieläpä niin hyvin, että suku on pysynyt samalla asuinpaikalla 1600-luvulta saakka. Aune Lämsä on kirjannut Konoset Oma Suojärvi-kirjaan vuosisadoilta 1600—1800. Sen jälkeen, ajalta 1800—1965 ovat tiedot Härkimien sukukirjassa.

Myös Tarja Smuran isän puoleiset isovanhemmat ovat Suojärveltä. Mummo on Martta Jehkonen. Jehkoset asuivat Kaitajärven kylässä jo 1750 tienoilla. Alkuun puhuttiin Gordiesista, mutta kun sanomalehtimiehenä toiminut Santeri Jehkonen meni Sortavalan opettajaseminaariin, niin hän otti käyttöönsä sukunimen Jehkonen. Santerin isoisä oli Jefin, kansa puhui Jehkistä, mutta Jehkisiä oli ennustaan Suojärvellä riittämiin, joten Jehkonen sopi paremmin.

Tarjan isän, Taisto Aleksanterinpoika Smuran juuret ovat ainakin kuuden polven ajan olleet suojärveläisiä. Perinnetiedon mukaan Smurat olisi-

96 vuotta täyttä opettaja Toini Kälviäinen o.s. Tserni Oulussa 8.1.94. Hän on syntynyt Repolasta ja valmistui opettajaksi Itä-Karjalan (Repolan) seminaarista. Keskeisen elämäntyönsä Toini teki Maikkulan pakolaiskoulussa.

91 vuotta täyttä toimistopäällikkö Niilo Marttinen Helsingin Lauttasaaressa 17.1.94. Hän on kotoisin Vuokkiniemen Kivijärven ruokokylästä.

80 vuotta täyttä 31.1.94 valtioneuvos Johannes Virolainen Lohjan Vironperällä. Hän on ollut monessa mukana, mm. Karjalan Liiton johdossa.

vat tulleet Suojärvelle Ilomantsista, niinkuin tuli kymmeniä muitakin sukuja. Onko suku Ilomantsin Murasia, siitä ei ole varmuutta. Suojärvelä kun helposti Murasista pyörytettiin Smuraset. Siellä sja t-kirjaimien avulla muutettiin sanoja omaan murteeseen sopiviksi. Niinpä kablista tehtiin skabli, miettimisestä smiettiminen ja tarinoista starinat. T-kirjaimien avulla muutettiin soma tsomaksi, suppu tsupuksi ja suhu tsuhuksi.

Tarjan äidin sukujuuret ovat Repolasta, Repolan Timosia. Repola on kautta aikojen tunnettu suomenmieliseksi kunnaksi. Kuntalaisia kutsuttiin liikanimellä "Repolan ruotsit". Vuonna 1918 kunta liittyi Suomeen. Tarton rauhaneuvotteluissa se pakotettiin eroamaan. Kommunistit saivat vastarannan kiiskin. Repolalaiset eivät hyväksyneet Venäjään liittämistä eivätkä kommuunaloutta. Kommunistihallitus lähetti kunnan "oman pojan" Feodor Pottosen kuntalaisia kääntämään. Kolme päivää Feodor piti kokousta turhaan, repolalaiset eivät antaneet periksi.

Kokousväen keskuudessa suoritettiin äänestys Venäjään liittymisestä. Äänin 77—12 kuntalaiset kieltäytyivät uudesta systeemistä ja halusivat säilyttää entisen, itsenäisen hallintojärjestelmän. Vain pakon avulla repolalaiset alistettiin uuteen komento.

KOSTI PAMILO